

Empat infinit

«La teoria de l'empat infinit diu que dues parts arriben a un acord quan no disposen de la força necessària per obtenir victòria definitiva»

Lee aquí la versión en castellano del artículo de Jonathan Martínez

Fa més de tres mil anys, a la vall del riu Orontes, els egipcis i els hitites es van enfrontar a pit descobert a la batalla de Qadesh. Diuen que mai s'havien desplegat tants carruatges en una disputa bèl·lica i el xoc va estar tan igualat que ambdós imperis es van autoproclamar vencedors. A Tebes, els murs del Ramesseum celebren la victòria egípcia. Les fonts xiites, en canvi, afirmen que Muwatalli II va sotmetre els soldats de Ramsès II. La història només pot ser una, però les interpretacions sempre es bifurquen.

La batalla de Qadesh va precedir el què, potser, va ser el primer tractat de pau de la història. Aquell pacte, que va portar més d'un segle de prosperitat, tractava dues grans preocupacions que encara avui estan presents als diferents conflictes vigents al món: els límits territorials i els represaliats polítics. Per molt que els paisatges i el temps mudin la pell, la naturalesa de les desavinences entre països roman intacta i les seves claus més profundes serveixen de guia també en els nostres dies.

Anys després de l'Acord de Divendres Sant, vaig trobar-me a Belfast amb diversos líders catòlics i protestants que feien balanç de la pau. De totes les lliçons que van fluir aquells dies, em quedo amb dues nocions primordials. En primer terme, la teoria de l'empat infinit. L'acord de pau va arribar quan ambdues parts van acceptar que no disposaven de la força suficient per obtenir una victòria definitiva. En segon terme, el valor de l'empatia. Ningú hauria de firmar cap acord que ambdues parts no poguessin considerar un triomf.

Aquesta setmana, la premsa capeja la ressaca de la Diada amb un ventall de reflexions més o menys previsibles. De fons, sonen les cadires arrossegant-se a la taula de negociació entre Sánchez i Aragonès. Diu *El Periódico* que el suport a la independència ha caigut. Diu *l'Ara* que han regnat la confusió i els missatges contradictoris. Diu *La Vanguardia* que ha triomfat la divisió. Diu *El País* que els carrers s'han girat contra el Govern. Diu *El Punt Avui* que la gent no falla mai.

Ni Girona és Derry ni Felip VI és Ramsès II, però el procés català ens ha deixat alguns episodis de guerra i pau que mereixen una meditació. Per començar, cal recordar el més obvi: que la mesa negociadora pot morir el 2023 quan s'activin els torcebraços electorals. Per continuar, s'haurà de repetir el més elemental: que a Espanya no hi ha un debat obert sobre l'autodeterminació i que una pau amb un grapat d'indults no és una pau amb una amnistia. Firmar un tracte precari només serveix per ajornar les hostilitats.

En l'empat infinit irlandès, el govern britànic va acceptar un referèndum i una solució pactada pels presos. L'empat infinit català, per contra, continua enredat. I és que el Govern sí que reconeix que no disposa de la força necessària per imposar els seus criteris, però Sánchez està forçant una negociació que l'altra part amb prou feines pot exhibir com un triomf.